

...

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Mf.I.40.026/2020/9.

A felperes:

felperes neve (címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Borsányi Brigitta ügyvéd (címe)

Az alperes:

alperes neve (címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

Dr. Megyesi Tibor ügyvéd (címe)

A per tárgya:

Jubileumi jutalom kifizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a fellebbezett határozat száma:

Szolnoki Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2.M.127/2019/8.

A fellebbezést benyújtó fél, a fellebbezés száma:

Alperes, 2.M.127/2019/9.

Í T É L E T

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30 000 (harmincezer) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

[1] A felperes 1992. június 10-étől 2016. október 30-áig állt munkaviszonyban az alperesnél, távolléti díja havi bruttó 216 000 Ft volt a munkaviszony megszűnésekor.

[2] A felek a munkaviszonyt 2016. július 21. napján közös megegyezéssel megszüntették 2016. október 31. napjával. A megállapodás 4. pontjában kötelezettséget vállalt a munkáltató bruttó 3 240 000 Ft végkielégítés átutalására (8. sorszámú jegyzőkönyv 4. oldal), a 8. pontban foglaltak szerint pedig arra, hogy a munkavállaló részére a munkaviszony megszűnéséig járó munkabérét, a jogszabály alapján járó juttatásait, valamint az időarányosan járó ki nem vett szabadságának pénzbeli megváltását elszámolja, és intézkedik a munkaviszonyával kapcsolatos igazolások kiadásáról.

[3] A 9. pontban rögzítettek szerint a felek kijelentették, hogy a munkaviszonnyal kapcsolatban egymással semmilyen jogcímen nem támasztanak követelést.

[4] A 10. pontban írt nyilatkozatban kijelentették, hogy a megállapodás megtámadásának jogáról lemondanak.

[5] Az alperesnél hatályos Kollektív Szerződés 20.4. pontja szerint jubileumi jutalomra jogosult az a munkavállaló, aki 25 illetve 40 év munkaviszonnyal rendelkezik, és ezen munkaviszonyból legalább 10 évet a társaságoknál, vagy jogelődjénél dolgozott le.

[6] A felperes 1991. október 25-től 1992. június 9-ig átképzési támogatásban részesült, amely időtartamot figyelembe véve 2016. október 28-án 25 év munkaviszonnyal rendelkezett.

[7] Az alperes a Kollektív Szerződés szerinti 324 000 Ft összegű jubileumi jutalmat nem fizette meg a felperesnek.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[8] A fizetési meghagyással indult és az alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban előterjesztett keresetében a felperes kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 324 000 Ft jubileumi jutalom, ezen összeg 2016. november 1. napjától járó késedelmi kamata, valamint a költségjegyzékben – a jogi képviselőjével kötött megbízási szerződés alapján – felszámított perköltségének a megfizetésére. Keresete indoklásaként előadta, hogy a Kollektív Szerződés tényállásban idézett rendelkezése szerint 25 év munkaviszony után a jubileumi jutalom megilleti a munkaviszony megszűnésekor, őt azonban erről az alperes nem tájékoztatta, így a munkaviszonya megszűnésével kapcsolatos megállapodás aláírásakor erre nem is nyilatkozhatott, a 9. pontban foglalt nyilatkozatát a jubileumi jutalomra való jogosultsága ismeretének hiányában tette. Állította, csak 2018. novemberében jutott tudomására, hogy a jubileumi jutalom őt megilleti.

[9] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes kötelezését kérte felszámított perköltsége megfizetésére. A kereset összecszerűségét nem, csupán annak jogalapját vitatta. Hangsúlyozta, a munkaviszony közös megegyezéssel való megszüntetésére vonatkozó megállapodásban a felperes részére kizárólag a 8. pontban felsorolt, így egyebek között a jogszabály alapján járó juttatások megfizetését vállalta, a Kollektív Szerződés azonban nem minősül jogszabálynak. Hivatkozott arra, a megállapodás aláírásával kifejezetten kizárták a megtámadás jogát, a felperes követelése azonban ettől eltekintve is alaptalan, a felperes ugyanis 2019. március 13-án szólította fel a jubileumi jutalom megfizetésére, és e felszólítást megtámadásként értelmezve megállapítható, hogy a felperes a megtámadásra nyitva álló szubjektív és objektív határidőt egyaránt elmulasztotta. Vitatta, hogy az átképzési időszak a jubileumi jutalom számításánál figyelembe vehető munkaviszonnyal minősül.

Az elsőfokú ítélet

[10] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 324 000 Ft-ot jubileumi jutalom címén, továbbá ezen összegnek 2016. november 1. napjától a kifizetés napjáig minden naptári félévre a naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 59 720 Ft perköltséget, és az államnak 19 440 Ft eljárási illetéket. Határozatának részletesen kifejtett indokai szerint a felperes 2016. október 28-án rendelkezett a Kollektív Szerződés által előírt jubileumi jutalomra való jogosultságot megalapozó munkaviszonnyal.

[11] Megállapította, a felperes a 2016. július 21-én alperessel kötött megállapodást érvényesnek tekintette, azt nem támadta meg, ezért azt vizsgálta, hogy a megállapodásban a felperes akár kifejezetten, akár hallgatólagosan lemondott-e a jubileumi jutalomra vonatkozó igényéről. A szerződés 9. pontjában írtakra figyelemmel arra az álláspontra helyezkedett, hogy az kizárólag a munkaviszony megszűnésével összefüggő követelésekre vonatkozik, a megszűnéstől független jövőbeni igények, amelyek akár a megkötés időpontjában a felek számára még nem voltak ismertek, nem minősíthetők olyannak, amelyek érvényesítéséről a felek kölcsönösen lemondtak. Ebből arra a következtetésre jutott, hogy a megállapodás nem zárja ki a felperes igényérvényesítését, és ezért a keresetnek helyt adott, továbbá a költségjegyzékben foglaltak szerint marasztalta az alperest a felperes költségében.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[12] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte és a felperes marasztalását a költségjegyzékben felszámított első- és másodfokú perköltségében. A másodfokú bíróságtól a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontja szerinti felülbírálati jogkör gyakorlását kérte arra alapítottn, hogy az elsőfokú bíróság döntése meghozatalakor megsértette a munka törvénykönyvről szóló 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 6. § (1) bekezdését, 64. § (1) bekezdését, 14. §-át, 31. §-át, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (a továbbiakban: Ptk.) 6:8. § (1) és (3) bekezdését, 6:62. § (2) bekezdését, 6:63. § (1) bekezdését, és 6:86. § (1) bekezdését. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a megjelölt jogszabályi rendelkezések alapján tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a megállapodás 9. pontja csak a munkaviszony megszűnésével kapcsolatos követeléssel összefüggésben értelmezhető. Érvélése szerint a „munkaviszonnyal kapcsolatban” kitétel általánosságban vonatkozik a munkaviszonyt érintő minden kérdésre. Rámutatott, az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően a jubileumi jutalomra való jogosultság nem a megszűnéstől független jövőbeli esemény. Kiemelte, a felperes személyes meghallgatása során elismerte, hogy a Kollektív Szerződés létéről tudott, így kellő gondosság mellett tudhatta, hogy

jubileumi jutalomra válik jogosulttá a munkaviszony megszűnését megelőzően, ezért a Ptk. 6:62. § (2) bekezdésében írtak alapján arról nem kellett őt külön tájékoztatni. Utalt arra, az, hogy a felperes a Kollektív Szerződést nem nézte át, saját felróható magatartására vezethető vissza, következésképpen az Mt. 6. § (1) bekezdése alapján ezen körülményre nem hivatkozhat. Véleménye szerint a szerződés 9. pontját az Mt. 31. §-a szerint alkalmazandó Ptk. 6:8. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak szerint értelmezve megállapítható, a felek szándéka az volt, hogy a munkaviszonyt közös megegyezéssel megszüntessék és egymással elszámoljanak a munkaviszony megszűnése időpontjának hatályával, amely időpontig a jubileumi jutalom már esedékessé vált.

[13] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a fellebbezés a Pp. 373. § (1) és (2) bekezdésébe ütközik, az ugyanis olyan jogi érvelést tartalmaz, amelynek előadására az alperesnek az elsőfokú eljárásban benyújtott ellenkérelmében is lehetősége lett volna. A jogvita érdemét illetően előadta, téves az alperesnek az Mt. 6. § (1) bekezdésére való hivatkozása, figyelemmel arra, hogy az alperes is előnyt szerzett felróható magatartásával, mivel a jubileumi jutalom kifizetését „megspórolta” azzal, hogy kérelem hiányában azt önként nem fizette ki. Megítélése szerint az alperes jogi érvelése akkor lenne helytálló, ha a megállapodásban kifejezetten szerepelt volna a jubileumi jutalom lehetősége, amelyről ő (a felperes) egy esetlegesen kedvezőbb megállapodás keretében mondott volna le.

[14] Az alperes észrevétele szerint a fellebbezésben előadottak nem minősülnek ellenkérelmváltoztatásnak. Fenntartotta azt az álláspontját, hogy a Kollektív Szerződés tartalmára a felperes figyelmét nem kellett felhívnia.

Az ítéltábla döntésének indokai

[15] A fellebbezés alaptalan.

[16] Az alperes fellebbezése megfelel a jogszabályi követelményeknek, és az az alábbiakra tekintettel érdemben elbírálható.

[17] A jogvita lényegét elsődlegesen a felek között létrejött megállapodás tartalmának értelmezése képezte. Az alperes ellenkérelmében azt az álláspontját fejtette ki, hogy a felek megállapodása a jubileumi jutalom kérdését is rendezi, így a felperes ezzel kapcsolatos igényét csak sikeres megtámadás esetén érvényesíthetné, de a megtámadási határidőt elmulasztotta, a megtámadás ugyanakkor ettől függetlenül is alaptalan.

[18] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felek – felperes munkaviszonyának megszüntetése tárgyában született megállapodást rögzítő okiratban foglalt – jognyilatkozatának az értelmezésével jutott arra a következtetésre, hogy a felperes a jubileumi jutalommal kapcsolatos igényéről a megállapodásban nem mondott le. Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróságtól eltérő álláspontját alátámasztó jogi érveit fejtette ki,

megjelölve ennek jogszabályi alapját. Ebből következően az előadottak nem minősülnek a Pp. 7. § (1) bekezdés e) pontja szerinti ellenkérelemváltoztatásnak.

[19] Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, az abból levont jogi következtetése, érdemi döntése helytálló, az ítéltábla a határozatának indokaival is egyetért. A fellebbezés kapcsán a következőket emeli ki.

[20] A 2016. július 21. napján kelt megállapodás a felek kölcsönös és egybehangzó jognyilatkozatát tartalmazza a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetéséről (Mt. 14. §).

[21] Helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy a felek jognyilatkozatainak értelmezése során az Mt. 31. §-a alapján irányadónak kell tekinteni a Ptk. 6:8. §-ában, valamint a 6:86. § (1) bekezdésében írtakat. A Ptk. 6:8. § (1) bekezdése szerint a jognyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, ahogyan azt a címzettnek a nyilatkozó feltehető akaratára, és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett, míg a Ptk. 6:86. § (1) bekezdése értelmében az egyes szerződési feltételeket és nyilatkozatokat a szerződés egészével összhangban kell értelmezni.

[22] Jelen ügyben a felek a megállapodásukban tételesen megjelölték a munkáltató munkaviszony megszüntetésével kapcsolatos fizetési kötelezettségét. Ezek között a jubileumi jutalom nem került feltüntetésre. Maga az alperes hivatkozott arra, hogy a jubileumi jutalom nem jogszabály, hanem a Kollektív Szerződés alapján járó juttatás. A megállapodás tehát az előzőekben írt jogszabályi rendelkezések szerint értelmezve az abban felsorolt jogcímeken a felperest megillető juttatásokra terjed ki. Az Mt. 5. § (2) bekezdése és a Ptk. 6:8. § (3) bekezdése egyező rendelkezést tartalmaz arra nézve, hogy a jogról lemondó nyilatkozatot nem lehet kiterjesztően értelmezni, ennek megfelelően a szerződés 9. pontja nem értelmezhető akként, hogy a felperes a jubileumi jutalommal kapcsolatos követelésének az érvényesítéséről lemondott. Mindezekre tekintettel a felperes az ezzel kapcsolatos követelését a perbeli megállapodás sikeres megtámadásának hiányában is érvényesíthette.

[23] A kifejtettekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[24] Kötelezte az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerint megjelölt összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére.

[25] Az alperes fellebbezésére 25 920 Ft eljárási illetéket lerótt, ezért annak megfizetésére az ítéltáblának az alperest nem kellett köteleznie.

[26] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 509. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Szeged, 2020. december 8.

Dr. Szeghő Katalin sk.

a tanács elnöke

Zanóczné dr. Ocskó Erzsébet sk.

előadó bíró

Dr. Hámori Attila sk.

táblabíró